

Mercè Ubach |

Mercè Ubach

El trajecte vital i professional de **Mercè Ubach** ha girat sempre al voltant de la paraula escrita: llicenciada en filologia catalana, ha fet de mestra de català, es dedica a la traducció literària, la correcció i l'edició, i conrea la literatura de manera voluble i infidel. Ha publicat contes infantils i va pertànyer a l'extint col·lectiu de les Germanes Quintana. Aquest és el segon conte que li publiquem a la secció *El trobat*, després de la bona rebuda que va tenir el primer, [«En Genís perdut»](#).

Paisatge amb dona entre la runa

i estimo a més amb un
desesperat dolor
aquesta meva pobra,
bruta, trista, dissortada pàtria.

Salvador Espriu

Quin gust deixar entrar el sol silenciós del matí en un lloc que puc anomenar casa, unes parets sòlides abraçades a un espai on els sentiments poden anar-se acumulant, amb el temps, per capes com la pols que ara trec amb el drap, i quina delícia, fa una estona, pentinar-me de cara al mirall i veure'm els cabells que creixen, i no voler tallar-me'ls, no tenir pressa, perquè a partir d'ara ja no tindrè pressa per res, ja no voldré fugir de mi mateixa com d'un lloc brut, sinó que miraré com la roba, estesa en

un fil com un cos mort qualsevol, s'eixuga a l'aire tebi de la primavera. I com s'escampa la roba pels terrats d'aquesta ciutat nova, el perill ha escampat, i jo sóc una dona que obre el balcó per ventilar les habitacions, i tinc dos fills que van a escola, i no són dos fills adolescents entestats a morir-se, no. Són un parell de tanoques que van peix en matemàtiques, i són tan ganàpies que encara juguen amb bales i xapes i cromos i pilotes de drap, sí, perquè saben a què poden jugar i a què no, i les armes que duen no són de veritat, juguen a la guerra i prou i jo me'ls miro entenedrida des del balcó, com ara contemplo la roba estesa, la roba blanca d'aquesta ciutat remota, i no penso en el llençol que els cobria, tan quietos. Perquè he de pensar en el petit, i dic petit i no petita, que serà un nen, ha de ser un nen, i tindrà una habitació en aquesta ciutat europea on de nou aprendrem a viure, amb el supermercat a sota casa, i em prenc la vida amb calma però sí que m'afanyo que si tanquen em quedo sense albergínies i avui les vull fer farcides per a l'home que m'ha salvat i m'ha fet travessar el mar, té una barba olorosa i pèl-roja, va ser ell que em va dir que estava embarassada, i potser sí que d'un gran mal en vindrà un gran bé, ara que ells dos dormen abrigats per sempre i sense aire, sota el soroll dels autobusos i els avions, perquè al meu fill els parlaré d'ells, dels seus germans grans que no l'hauran conegut. I a l'hospital de campanya dels Metges sense Fronteres vaig resar a Al·là que és gran i poderós perquè no fos una nena, quan ho vaig saber, que no volia una filla perquè un dia uns soldats l'arrossegessin amb la boca tapada entre la runa. La guerra és guerra perquè hi ha víctimes que tard o d'hora perdran la innocència. I vaig esborrant amb calma totes les petjades de la pols, el núvol de por que sura ben visible entre la runa després de cada explosió, després de cada violació. Esborro el temps, poso a estendre el record blanc dels dos noiets que eren meus perquè el vent se l'endugui. I no eren culpables, els meus dos fills, no, no ho eren, de petits jugaven a matar-se amb pistoles de fusta, tan sols això. Ni jo sóc culpable però tampoc innocent, perquè la guerra m'ha fet egoista. Sóc tan egoista que aviat ja no podré ni somiar. Fins i tot a pesar de la bellesa dels seus cossos morts, una bellesa que proporcionava el somni del descans, de l'alleujament del meu patir de mare, perquè per fi no hauria de témer el pitjor, ni esperar-ho ni desitjar-ho, perquè el pitjor ja havia passat. No estaven malalts, els cabells els seguien creixent sota el llençol blanc, només estaven morts, ja no els podria sobrevenir cap mal, quin descans. I l'home de la barba pèl-roja no vindrà a dinar les albergínies farcides perquè no m'ha portat a l'altra banda del mar, i no m'ha salvat de res, només els segons que ha durat el seu somriure mentre em deia quieta, quieta, i m'apartava les mans del ventre i em prenia el drap de la pols de les mans. Ells s'ho pensen però no me n'he oblidat, només ho faig veure: sóc siriana, visc en un país en guerra, fa vuit setmanes que dormo entre la runa, dins un cotxe cremat, al

barri de Tariq al-Bab, he rebut assistència humanitària, he enterrat dos fills. Sóc tan egoista que aviat ja no podré ni somiar.